

Fuga ?n Egipt

Zorica Latcu

E drumul prin pustiu. In lungul zarii,
Abia mijeste ziua. De departe,
Nisipu-n unde moi, ca apa marii,
Imbraca sihastrile desarte.
Un magarus cu ochii blanzi te poarta.
Te-ai increzut in pasul lui cuminte.
Cum creste-n zari mereu campia moarta,
Tu-ti pleci spre san privirea ta fierbinte.
Caci ai la san copilul si te doare,
Sa pleci cu el in aspra pribegie:
Peste capsorul Lui, mangaietoare,
Rasfrant-ai valul tau, cu gingasie.
De ce ti-s, Maica, genele muiate?
Petreci in minte alte prigoniri?
Il vezi pe El cu palme sfasiate,
Cu trupul jertfa sfintei Lui iubiri?
In mijlocul nisipurilor, poate,
Singuratatea Lui e mult mai blanda.
Odata fi-va parasit de toate,
Si-un vanzator ascuns va sta la panda.
Mai este timp? Un inger se pogoara
Deasupra-ti, ca un sol de mangaiere.
Franturi de raze te-nvalesc, Fecioara,
Si-alaturi merge Iosif in tacere.